

Ànimes astorades

Dij, 17/03/2022 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Aquests dies, en més d'una ocasió veient les imatges dels telenotícies, se'm fan molt presents les paraules d'una pregària d'Isaïes: *"Si surto al camp, veig les víctimes de l'espasa; si entro a la ciutat, veig els qui moren de fam. Profetes i sacerdots van errants pel país sense comprendre què passa"* (Is 14,18). Tinc la sensació de tenir l'ànima esquincada davant de tant dolor i destrucció. M'és insuportable veure tanta aniquilació i la barbàrie que desencadena la fúria destructiva, exterminadora del govern rus contra el poble d'Ucraïna. He compartit aquest sentiment amb persones d'una certa edat, tots estem en situació de ser avis o àvies, i m'han confessat que els passa el mateix. Tenim l'ànima astorada per tant sofriment. Patim perquè sentim el dolor d'aquesta gent com a propi i això ens entristeix.

No volem resignar-nos a acceptar com irremeiable el que està passant. Isaïes es queixà amargament: *"per què ens fereixes tan greument, que no tenim cura? Esperàvem la pau, però res no va bé; esperàvem el remei, i tot són alarmes"* (Is 14,19). Tinc aquesta sensació. Algunes coses s'han fet malament per arribar a aquest punt en el qual el mal està desfermat i s'estén irremeiablement sobre tanta gent innocent. No hem d'interpretar el que està passant en visió apocalíptica; però sí que ens avisa del risc que el desordre moral esdevingui raó política. La política jugada, com un perpetu joc d'escacs és repugnant. Només podem maleir des del fons del cor aquesta manera d'entendre la política. És normal preguntar-se: què ha passat perquè succeeixi una cosa així, ¿per què no s'ha arribat a l'acord polític ara fa un mes?

La solidaritat humana ha rebrotat per salvar-nos la dignitat. Milers de persones es desviuen per mitigar el sofriment de la guerra, acollir refugiats i consolar les víctimes. Aquests homes i dones solidaris rescaten la consciència d'una civilització que ha perdut el sentit de la decència. Estic sorprès per la paràlisi col·lectiva en sortir al carrer per cridar, amb veu forta i contundent, no a la guerra i denunciar els crims contra la humanitat que perpetua cada dia el govern rus. Contrasta el que passa avui amb els grans moviments per la pau d'anys enrere. Vàrem estar en agitació permanent contra les guerres de Kuwait o Iraq, però la guerra d'Ucraïna no sembla avui animar-nos a fer el mateix.

Les recents paraules del papa Francesc ens situen sobre la duresa de la situació: *"Davant la barbàrie de la matança de nens, innocents i civils indefensos, no hi ha raons estratègiques que valguin: l'únic que cal fer és posar fi a la inacceptable agressió armada, abans que redueixi les ciutats a cementiris"* (Angelus II Diumenge de Quaresma, 13 març 2022). El papa, una vegada i una altra ens recorda quins són els valors que hem de salvar en aquesta davallada moral de la civilització contemporània i el cinisme que s'ha apoderat del molts dirigents polítics. Sembla que la geoestratègia mundial i la por a un conflicte superior facin vives les paraules de Caifàs *"Val més que un sol home mori pel poble"* (Jn 18,14) on el reu de mort no és Jesús sinó el poble d'Ucraïna. Però en Ucraïna està Jesús de nou crucificat. Tinc la impressió que s'ha pres la decisió de deixar als ucraïnesos a la seva sort, sigui quina sigui, per evitar que la taca d'oli de l'imperialisme rus s'estengui. Depèn de nosaltres, en aquesta solidaritat emergent que no entén ni de càlculs ni de guanys, fer realitat el cant esperançat d'Isaïes:

“No et diran més «Abandonada» ni anomenaran el teu país «Desolació». A tu et diran «Me l'estimo», i a la teva terra, «Té marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra., serà una nova” (Is 62,4). Cada un de nosaltres hem de preguntar-nos, què podem fer per aturar la guerra, estar al costat dels grans damnificats del seu horror i ajudar a Ucraïna seguir defensant-se contra els invasors.